

staan en riepen zegevierend en uitdagend naar elkaar....

— Gaen jai vemiddag nae 't skool nog op de kreupel *)?

— 't Is derekt donker! Je hebbe d'r geniense wat an.

— Jai heb zeker gien kreupel. 'k Wed 'et vast.

— Ik heb skaese'!

— Jai heb wat! Je kenne d'r geniense op!

— Dat doch je maer.

— Weet je wie goed raie ken? Meester De Wit. Hai was guster op de Smidsloot. Hai heb met onze Traintje 'reden....

— Nietes, 't is juf d'r vraier....

— Hé, hoor hai! Juffrouw heb geniense 'n vraier. En meester heb 'n maidje in de stad, zait me vaeder. Nou jai!....

Op de voorste bank, vlak tegen juffrouws knieën, die af en toe zacht trilden, begon nu ook het leven luid uit te slaan en de beide jongetjes, die er zaten, bogen zich achterom en vingden hartstochtelijk aan te kijven tegen anderen, die beweerden, dat ze om twaalf uur over 't ijs naar huis zouden gaan.

— 't Mag geniense van juf.

— Wat kan main de juffrouw skele.... 'k Mag van me vaeder!.....

— Nô, hoe durref je.... 'k Zel 't an juf zegge!

— Den slaen 'k jou met de lai op je kop..

— 'k Zeg 't toch lekker!....

— En ik zeg 't lekker ôk! kreet wakker een klein meisje, dat met gekruiste armpjes gewichtig zat rond te zien. — En 'k zel ôk zegge, dat jullie 'praat hewwe. Den skraift juffrouw jullie allegaer op! En wai benne allegaer zoet 'weest! betuigde ze met een knikje naar haar genootjes, die allemaal ijverig ja schudden.

— Je benne 'n valsche klikspaen, Trien Klomp! schreeuwde een jongen uit de eerste bank. Ik zel je met me lainhout op je verdommenis komme....

Als een roofdier behoedzaam, schoof hij

zijn beenen uit de bank en nam voorzichtig zijn liniaal ter hand. Toen slifte hij op kousevoeten door het gangpad, het lijnhout boven zijn hoofd geheven, in sterken zwaai....

— Je mag gien maidje slaen! Da's gien kunst! schreeuwde een ridderlijk kereltje, maar het meisje begon alree erbarmelijk te gillen en te krijten, terwijl ze van angst met haar gepantoffelde beentjes op de voetenplank trappelde....

Met een schok werd juffrouw Van Hoorn wakker.... Even moest ze zich bezinnen, hoe lang ze had geslapen en hoe ze in slaap was geraakt.... De helle winterhemel kaatste zijn grel licht verblindend in haar oogen, die er onwillig tegenin knipperden.... Even doezelde ze nog.... Toen sprong ze rechtop van haar kruk, met een pijnlijke moeheid in de knieën, die haar bijna begaven....

— Wat is dat hier? deed ze verontwaardigd, met een zware stem, die niets was dan leege uiterlijkheid. — Kees van Ham, wat doe je uit de bank? Vooruit, in de hoek, of ik zal je helpen! gramde ze machinaal zonder door te denken.

— Juf, juf, begon haperend het kereltje, dat betrapt was, toen hij het liniaal als een tomahawk boven het hoofd van ontzindblêrende Trien Klomp zwaaide....

— Geen praatjes! sneed ze verveeld af, pakte het kereltje ruw in zijn schouder en jachtte hem naar een hoek van het lokaal, waar het kil was als om een smeltende sneeuwpop.

— Leien weg, snauwde ze tegen de klas. Een!....

— Kaikt u de sommetjes niet nae? teemde een meisje schuw....

— Twee! kwam ongenadig streng de juffrouw. 't Kind greep haastig haar lei, anstig zich buigend onder die luide harde stem.

— Drie!....

Als een roffel sloegen de leien in de vakken der banken. Een verloren griffel werd nog gauw opgegrist en tikkelde in de schuif.... De klasse zat onverwogen, alle kinders recht-

*) Prikslee.